

BIBLION

"HABENT
SUA
FATA
LIBELLI"

bjc80

biblioteca județeană "Ioan N. Roman" Constanța

Nr. 5 - 2011
Serie nouă
Ediție aniversară

Biblioteca Județeană "Ioan N. Roman" Constanța - anul 80

După 5 ani de la aniversarea precedentă (2006), când marcam succint realizările unei instituții-emblemă, cea mai mare bibliotecă publică a spațiului dobrogean, palmaresul actualizat prezintă, la fel de succint: - o creștere a colecțiilor cu câteva zeci de mii de documente, pe suport tradițional și electronic, care nu acoperă însă necesitățile din ce în ce mai ample și mai sofisticate ale utilizatorilor; - creșterea echivalenței a bazei de înregistrări bibliografice în sistem informatizat și finalizarea descrierii în format electronic a unor categorii de documente audio-vizuale și iconografice; - conversia sistemului informatic existent într-unul mai performant, TINREAD, care va oferi posibilități mai bune de prelucrare, gestionare și regăsire a resurselor informaționale ale bibliotecii, operațiune în curs de realizare; - editarea *Dicționarului de personalități dobrogeane*, vol. 1-3, și reluarea redactării revistei *Biblion*; - amplificarea serviciilor către utilizatori, prin integrarea în Programul Național BIBLIONET ca parte a programului mondial *Global Libraries*, care a permis dotarea bibliotecii cu un centru de Internet pentru public și un centru de formare, prin care se oferă comunității servicii gratuite de alfabetizare digitală, în general de utilizare a noilor tehnologii pentru formarea continuă; alături de Biblioteca Județeană și în coordonarea acesteia, încă 35 biblioteci publice locale au primit dotarea pentru înființarea centrelor Internet puse în serviciul comunităților; - continuarea colaborărilor și a parteneriatelor, o ofertă culturală exprimată în principal prin

expoziții și lansări de carte, implicarea în proiecte alături de alte organizații.

În mod nefast, tot în palmaresul ultimilor 5 ani se înscriu și:

- amputarea dramatică a statutului și a funcțiilor bibliotecii, prin reducerea la jumătate a personalului; pe cale de consecință, și diminuarea drastică a programului cu publicul, închiderea unei filiale, imposibilitatea elaborării de lucrări de specialitate și a susținerii proiectelor de anvergură;

- plecarea multor specialiști, prin măsuri administrative abrupte și pensionări forțate; - plecarea spre cele veșnice a ultimilor doi directori ai bibliotecii, a celui care a pus piatra de temelie a actualului sediu (primul sediu dedicat din istoria instituției și totodată primul lăcaș de bibliotecă din țară, ridicat după 1989) și a celei care l-a inaugurat, tot într-un noiembrie de acum 13 ani. Ca și cei care au plecat înaintea lor, amândoi au condus destinele bibliotecii purtând poveri multe puse de „vremi”, aflându-se de multe ori sub semnul neputinței atât de bine exprimate de Apostolul neamurilor: „Fac

răul pe care nu vreau să-l fac, și nu fac binele pe care vreau să-l fac.”

În anul 80 al existenței sale, împutinată și neregăsindu-și încă suflul, biblioteca tomitană a rămas însă, instituțional vorbind, tot fără concurență. Este deținătoarea celui mai valoros patrimoniu bibliologic și bibliofil al spațiului dobrogean și a celei mai mari baze de date bio-bibliografice de memorie locală, este instituția cu cea mai accentuată vocație comunitară, spre care vin toți, de la copii la studenți, șomeri, cercetători, gospodine, și până la persoane cu vârstele cele mai cuvioase sau cele care vin doar să se adăpostească preț de câteva ore de frigul iernii. Nu este puțin lucru. O astfel de instituție, care susține societatea cunoașterii, susține educația pe tot parcursul vieții și oferă protecție socială în vremuri în care informația, lectura, studiul capătă costuri tot mai prohibitive, trebuie la rândul ei puternic și necondiționat susținută. Cu infinit respect față de celelalte spații intelectuale și culturale ale orașului și județului, spunem din nou că biblioteca este instituția cea mai utilizată, este așadar instituția care ar trebui să fie afectată de criză în măsura cea mai mică posibil. Ea nu poate sta sub semnul ecuației brutale economice cost-beneficiu, pentru că efectele investiției în bibliotecă și beneficiile sociale ale acestui tip de organism nu sunt imediate, ci se validează în timp.

Să sperăm în zodii mai favorabile. Avem cu toții nevoie de această speranță.

Adriana Gheorghiu

O „Stea” și un început la 1879

Intrarea provinciei istorice Dobrogea în granițele românești, în anul 1878 a însemnat, după cum este bine cunoscut, un moment de maximă importanță pentru dezvoltarea ulterioară a întregii țări, căci Dobrogea a însemnat accesul la Mare și, astfel, o nouă deschidere spre lumea întreagă.

Responsabilitatea economică, politică, socială și culturală față de Dobrogea era extrem de mare: administrația românească nou instalată avea datoria de a sprijini procesul anevoios de a aduce întreaga provincie la un nivel asemănător de dezvoltare cu al celorlalte teritorii românești. Astăzi privim spre începuturile de acum 133 de ani cu gândul înțelegerii dificultăților de toate felurile pe care populația deja existentă, românii dăcieni, dar și cei proaspăt stabiliți sau în curs de stabilire, alături de mai mult de cincisprezece etnii trebuie să le fi avut în acel timp în a se bucura de prosperitate.

S-a vorbit mult de rolul decisiv pe care l-a avut înființarea unui număr important de școli, a unor instituții de cultură, precum și de apariția de ziare și reviste, cu scop de informare, dar și de formare spirituală.

Cel dintâi periodic apărut în provincia nou sosită la țară se numea „Steaua Dobrogei”, era scris și tipărit la Tulcea, se declara apariție săptămânală, începând cu 22 iunie 1879, iar directorul - proprietar era Basile Brânișteanu. Suntem întrucâtva obișnuși ca în epocă să existe publicații sau instituții care să aibă în denumirea lor cuvinte precum „stea” sau „auroră” și, dacă avem în minte și opera lui Caragiale, poate că zămbim ușor nostalgic *vis-a-vis* de unele dintre aceste alegeri. Și parcă nu e drept! Dobrogea avea nevoie de o „stea”, căci era cel dintâi periodic al ei!

Din păcate, această mărturie de început nu s-a păstrat decât în foarte puține numere, iar istoricul apariției ziarului a putut fi reconstituit numai din alte apariții contemporane cu el: „Binele Publicu”, „România liberă”, „Războiul” sau „Telegraful”.

Iată ce se spunea în nr. 98 din 27 iunie 1879 al publicației „Binele Publicu” despre „Steaua Dobrogei” și programul ei: „În fine, pe lângă celelalte mijloace de lumină ce se oferă Dobrogei, este și un ziar care va anunța Dobrogenilor noutățile de cealaltă parte a României, precum ne va spune și nouă cele ce se făcu în provincia acum alipită la patria nouă. Numele său este *Steaua Dobrogei*.”

În program, inspirat foarte bine de iubirea intereselor locale, *Steaua Dobrogei* declară că nu se va ocupa decât de o proprie medie prin ajutorul căruia să se îmbunătățească cât se poate de iute starea materială și morală a locuitorilor, care - până acum - fiindcă au avut fericirea de a fi sub Români ...”

În același an, 1879, „Războiul”, nr. 705 din 30 iunie 1879 arăta la pagina 2:

„Steaua Dobrogei se numește un ziar românesc, care a apărut întâiași dată la Tulcea, sâmbătă la 22 ale curente, propunându-și a se ocupa în exclusivitate numai de interesele și afacerile locale fără a se arunca în valuri politice...”

Cele două citate demonstrează că țara lua cunoștință de problemele Dobrogei și acorda importanță acestei apariții de ziar tocmai pentru că devenise evident rolul extrem de important al presei și al informațiilor pe care aceasta le transmitea dinspre și spre provincia nou integrată. Problemele „locale” ale Dobrogei depășeau aceste granițe, devenind astfel problemele întregii țări.

Dar, „aspre împrejurări ale timpului”, după cum se va exprima în 26 februarie 1891 „Voința națională” au determinat întreruperi temporare ale apariției ziarului pe parcursul existenței lui. Un ultim număr este înregistrat la un moment dat în februarie 1891. După care nu mai există date despre continuarea periodicului.

„Steaua Dobrogei” face parte din categoria aceluși tip de documente despre care se spune că se vorbește mult, dar puțini au avut ocazia de a-l vedea. Întru păstrarea unei memorii de care avem nevoie în orice timp, strădania noastră se va îndrepta spre a umple această filă încă albă în colecțiile noastre.

Am ales această primă clipă din istoria foarte interesantă și încă destul de puțin cunoscută a începuturilor Dobrogei în noua ei stare deoarece ni s-a părut unul din momentele fără de care nu se poate vorbi despre evoluția spre modernitate a unui ținut. Trezirea simbolică a Dunării se înfăptuise, Domnul Țării pășise pe pământul românesc la Dobrogei. Continuarea nu putea aparține decât cuvântului scris care avea menirea de a întei lumina începuturilor.

Corina Apostoleanu

Colegi de altădată

Un jubileu este prilej de bilanț și de rememorare. În cele opt decenii de existență, biblioteca tomitană a cunoscut și momente bune și momente neprielnice evoluției sale, după vremi. Un moment bun s-a întâmplat a fi cel în care i-am pășit pragul ca angajat al ei (ianuarie 1967). Atunci biblioteca își depășise deja condiția modestă de instituție publică a unui oraș de margine, pentru a-și asuma condiția la care avea dreptul: aceea de bibliotecă a unui mare centru regional, o cetate românească a cuvântului scris...

...Trecuseră doar doi ani și jumătate de la „declarația din aprilie” a partidului comunist, prin care acesta se distanțase de vecinul de la răsărit. Întreaga suflare românească trăia clipe de eferescență, de avânt reformator. Numeroși reprezentanți ai elitei naționale, altădată în temniți ori marginalizați fuseseră repuși în drepturi. Presa, profund proletcultistă până atunci, publica texte de un nonconformism de neimaginat, încât te frecai la ochi să te convingi că nu visezi. La chioșcuri puteau fi găsite ziare ca „Le Monde” sau „Le Figaro”, se vorbea chiar de liberalizarea economiei și apăruseră deja, în comerț, primii întreprinzători particulari, așa-zii „mandatari”. Pretutendeni plutea un duh de schimbare, de concordie, de unitate și de nădejdi noi...

Biblioteca era găzduită în imobilul de pe Bd. Ferdinand nr. 7 bis (unde se află, azi, Curtea de conturi) și întreaga sa funcționalitate se axa pe două săli impozante, mobilate modern și decorate de doi artiști plastici consacrați, una pentru împrumut la domiciliu, la parter, alta pentru lectură, la primul etaj, pe care le frecventasem și eu, ca vechi abonat, aranjament ingenios, inchipuit de Al. Hristu, conducătorul instituției în perioada 1961-1965. Biroul directorului se afla la etajul 2, la capătul unui coridor lung și îngust. Aici m-a primit, în întâia zi de lucru, directorul de atunci, Dumitru Constantin-Zamfir. Colocvial, prietenos, carismatic. De la început m-a tutui bătrânește, deși abia trecuse de 30 de ani (cu încă nu, cei drept). Părea extrem de pasionat de meseria sa, făcuse studii de specialitate cu profesori distinși (Dan Simonescu, Barbu Theodorescu, Augustin Z.N. Pop), continuase la un institut din Moscova. Mi-a expus, în mare, obiectivele demersului cultural al instituției, animate vizibil de clanul înnoitor al momentului. Îl ascultam uimit - nu-mi închipuisem că într-o bibliotecă se pot concepe și realiza lucruri atât de interesante - și uimirea aceasta a mea îi făcea plăcere. Dintre obiectivele prezentate, cel mai mult m-a impresionat, și prin amploare, și prin ambiție, proiectul „Bibliografia Dobrogei”, în curs de realizare. Începusem să fiu chiar entuziasmat de noua mea situație, ca bibliograf

(continuare în pag. 3)

(continuare din pag. 2)

desigur (așa se numea și funcția pe care fusesem angajat), când D.C. Zamfir m-a informat, pe un ton plat, administrativ: „Vei lucra la serviciul metodic; avem planuri mari, trebuie să ridicăm calitatea lecturii în bibliotecile din întreaga Dobroge...” M-am înmuiat, entuziasmul mi s-a topit. M-a condus apoi la biroul serviciului metodic. Trecând prin lungul coridor, ne-am întâlnit cu o salariată tânără, cu ochi mari, mirați, frumoasă, ținând în brațe un dosar voluminos; mai târziu am aflat că se numește Constanța Călinescu, șefa serviciului de relații cu publicul, iar dosarul conținea manuscrisul cărții sale „Reprezentanți ai Dobrogei...”, recent definitivat pentru tipar.

Mi-am cunoscut noii colegi: Aurel Dode, proaspăt absolvent al facultății de biblioteconomie, cu alură emancipată, de București, prietenos, îndatoritor; Gh. Baloleanu, cel mai tânăr dintre noi, și el absolvent al aceleiași facultăți (ambii cu repartiție guvernamentală), înalt, sportiv, lovace și afabil; Aurel Mocanu, absolvent de istorie, volubil, întreprinzător; Omer Sinasi, bibliotecar mai vechi, cu experiență, ce ne va ajuta să ne orientăm în hățiturile muncii de teren; Gh. Zanchi, șeful serviciului, pragmatic și autoritar...

Alți colegi și colege din acel timp, al tinereții și al speranței: Stela Motoc, șefa serviciului bibliografic, inteligentă, cu simțul umorului, excelentă profesionistă; Zina Șchiopu, protocolară și mereu elegantă; Maria Drăgulinescu, fragilă, exigentă; Ion Făitner, sosit atunci din învățământ, cu vocație, deopotrivă, de dascăl și de cercetător și poet totodată; la serviciul de catalogare se distingea Ivi Iordan, o estoniancă școlită la Sankt Petersburg, elegantă și brevilocventă; în zona lecturii i-am întâlnit pe Popa Petre, cel mai în vârstă dintre noi (avea...40 de ani!), când colocvial-ironic, când malițios, dar mereu alături de cititori și pe Ștefania Dedița, întruchipare a bunăvoinței și solicitudinii. Desigur, nu pot să nu-mi amintesc de exigenta dactilografă Rozalia Macovei ori de Constanța Camclaru, șefa contabilă, o necobosită luptătoare cu băncile și cu auditul, capabilă să scoată bani și din piatră seacă pentru proiectele bibliotecii...

Tempi passati!...

Constantin Clorolu

Doar 80

Timp de zeci de ani Biblioteca Județeană din orașul meu de suflet, Constanța, a fost a doua mea casă. În fișierele sale, unde scotoceam cu înfrigurare, am găsit comori de informații. Din foșnetul paginilor îngălbenite ale tomurilor am cules ca o albină imagini tulburătoare ale trecutului, pe care le-am așezat în modestele mele scrieri.

80 de ani de viață? Suntem aproape de-o seamă! La mulți ani!

Prof. univ. dr. Ioan Bîtoleanu

Puținele certitudini pe care le am – și ele pândite de perisabil – le datorez bibliotecii de aici, o bibliotecă mai generoasă cândva, dar care acum dă semen de chircire. Paradoxul democrației.

Să facem haz de necaz cu Umberto Eco: „Orarul trebuie să coincidă în mod absolut cu orele de lucru normale, după discuții prealabile cu sindicatele; biblioteca va fi total închisă sâmbăta, duminica, seara și în timpul pauzelor de masă... Ideal vorbind, cititorul nu ar trebui să poată intra în bibliotecă; dacă totuși intră, o face pentru că profită, cu insistență antipatică, de un drept care i-a fost acordat pe baza principiilor de la 1789...”

Stela Motoc

Despre daruri

Biblioteca este o instituție de cultură în folosul comunității, un centru de informare sensibil ca un seismograf unde solicitările primesc un răspuns documentat.

Biblioteca există, respiră prin prezența prietenilor ei, a tuturor celor care îi calcă pragul pentru că au nevoie de ea.

Dincolo de aceste adevăruri, vă propun o imagine incitantă a bibliotecii, care prinde consistență din interior, o privire care „vede” câtă bogăție adună colegii mei bibliotecari, cei care pun dăruire și pricepere în dialogul cu cititorii.

Meseria noastră, privită adesea simplist, ne trezește mintea și sufletul în fiecare zi. Aflăm și transmitem informații, sprijinim proiecte și participăm la momente de provocare și împlinire intelectuală.

Cred că bibliotecarii au un mare privilegiu: locul lor de muncă le face daruri speciale. Cu gândul la toți colegii mei, voi desface câteva din aceste daruri care ne apără de deochiul vremurilor tot mai tulburi.

Darul de supraviețuire. Cărțile, revistele de valoare fac parte din „mișcarea de rezistență” în care ne înrolăm pentru a birui tot

ce e urât, rău, deprimant în existența noastră zilnică. Servesc instinctului nostru de supraviețuire, tăcute, dar încăpățanate, profunde sau pline de umor.

Darul minții deschise. Dincolo de provocarea profesională, fiecare apariție editorială ne răsucește mintea, o pregătește pentru noi adevăruri, conexiuni, întrebări. Răsfoind o publicație de ultimă oră, resetăm practic tot bagajul nostru de cunoștințe. Primim semnale din realitatea imediată. „Recitim” evenimente trecute. Facem incursiuni în viitor printre „păduri ce ar putea să fie”. Cu metodă, cu tenacitate, transferăm rodul muncii noastre mai departe, în cutii cu valori destinate cititorilor.

Darul informațiilor cumințite. Suntem „înțepați” iar și iar de roiuri de informații. Optimiste sau nu, adevărate sau nu, geniale sau nu, benefice sau nu... Biblioteca e un spațiu de decantare continuă. Sub privirea atentă a bibliotecarilor, ideile, convingerile, faptele de viață se adună în structuri coerente, în fișiere și baze de date ușor descifrabile, care împacă foșnetul hârticii cu sunetele picurate din tastatură... Îmbalnzite, informațiile sunt gata de zbor.

Darul călătoriilor în timp și spațiu. Suntem un fel de șerpari pe cărări schimbătoare. Fiecare carte asupra căreia ne aplecăm, pe care o recomandăm cititorilor, e mai mult decât un exercițiu de trezie mentală. Proiecții în alte timpuri, pe alte meridiane, deschidem ușa spre alte vieți, pe care încercăm a le desluși, cu luare aminte pentru a povesti despre ele celor interesați.

Pe masa de lucru a catalogatorilor și a bibliografilor, pe raftul depozitului se învecinează momente istorice, cronici din viața comunităților de aici și de aiurea, pledoarii pentru invenții și descoperiri; într-o singură zi, putem să-i înșoțim pe Kafka la Praga, pe Joyce la Dublin, pe Baudelaire la Paris sau pe J.L. Peixoto la Lisabona...; putem trăi emoțiile unei descoperiri arheologice la țărm de mare. Fără bibliotecă, o comunitate nu are nici trecut, nici viitor.

Darul retrării. Asemeni actorilor, noi, bibliotecarii, intrăm în destinele străine care se perindă în cărți și în presă, ne încercăm cu o parte din greutatea lor, preluăm, poate fără să vrem, dileme, bucurii, speranțe și le „traducem” în câmpuri de informații utile celor care ne trec pragul.

„Cărțile sunt felul oamenilor de a avea aripi ca îngerii”, spunea eseistul Andrei Pleșu. Darurile de care am amintit fac din bibliotecari niște oameni frumoși, care lucrează într-un spațiu privilegiat.

„La aniversară”, le mulțumesc tuturor colegilor pentru bucuria de a-i întâlni în fiecare zi!

Dana Berariu

BJC - instituție de elită

Biblioteca Județeană din Constanța a constituit pentru mulți ani principalul loc pentru cercetarea mea privind comunitatea turco-tătară din Dobrogea. Încă din anii studenției mele la Universitatea Ovidius din Constanța (1994-1998) am beneficiat de serviciile acestei instituții și ale personalului său extrem de eficient și întotdeauna dispus să împărtășească cele mai prețioase informații despre subiectele de interes pentru cercetători în general și pentru mine în particular. Excelenta calitate intelectuală a acestui personal a constituit un veritabil avantaj în momentele-cheie ale cercetării mele și nu pot decât să-mi exprim și pe această cale gratitudinea pentru acest sprijin valoros.

Am fost întotdeauna impresionată de calitatea materialului pe care l-am parcurs în bibliotecă. În special colecția de ziare românești și turco-tătare consultată de-a lungul timpului este deosebit de importantă și sper ca în viitorul apropiat să am privilegiul de a studia întreaga colecție și on-line, dată fiind distanța considerabilă dintre Constanța și universitatea americană unde îmi desfășor activitatea în prezent.

Este o onoare și o plăcere să urez „La mulți ani” și multe succese Bibliotecii Județene din Constanța și personalului său minunat cu ocazia împlinirii a optzeci de ani de la înființare. Această instituție a reprezentat și reprezintă în continuare o instituție de elită a orașului și a țării și sper ca autoritățile locale și naționale să sprijine cât mai viguros programele variate și valoroase create de personalul bibliotecii, programe care contribuie în mod evident la progresul intelectual al urbei tomitane și a locuitorilor acesteia.

Cătălina Hunt
Ohio State University
Statele Unite ale Americii

Un simbol al libertății

Biblioteca mi-a fost dragă de cum am întâlnit-o prima dată, liceană fiind, pe la sfârșitul anilor '80 - începutul anilor '90. Poate că de aceea îmi este cel mai drag dintre angajatorii mei de până acum. Biblioteca e un loc drag oricărui constânțean care vrea să deschidă o carte, căruia nu îi e rușine să deschidă o carte, care e mândru să deschidă o carte, chiar dacă nu mai e la modă, după părerea unor sondaje trunchiate. Pe atunci, prin '80 - '90, mi-a dat mama voie să merg singură prin oraș cu troleibuzul (pe atunci existau troleibuzul).

Libertatea mea s-a inaugurat cu drumurile la bibliotecă: îmi luam cărți fascinante de la secțiile de împrumut de pe bulevardul Ferdinand sau mă pierdeam în căutări la sediul vechi de pe strada Arhiepiscopiei, unde puteam găsi toate cărțile pe care le doream și unde puteam citi în liniște (ce beatitudine! ce alint! cu toți scriitorii privindu-ne înțelegători din tablourile uriașe de pe pereți). Uitasem de biblioteca de la Casa Pionierilor! Am citit multe cărți și de acolo! Și așa am avut șansa să admir și să-i îndrăgesc pe oamenii de bibliotecă pe care am avut onoarea să îi am colegi din 1997 până în 2003.

În toamna lui 1997, îmi căutam de lucru și am avut șansa să bat și la ușa BJC-ului. Și am fost primită cu brațele deschise și mereu ajutată să învăț și să cresc profesional. Îndrăznesc să mărturisesc, fără vreo fărâmitură de exagerare, că generozitatea colegilor mei m-a modelat și m-a ajutat mai mult decât anii petrecuți la universitate. Aici am avut șansa și suportul pentru a învăța ABC-ul multor pași din viața mea profesională. Perioada petrecută la Biroul de bibliografie locală m-a deprins cu instrumente pe care le folosesc și acum.

Liliana Clocioiu
Ajax, Ontario, Canada

Cartea în timp

Dacă desprindem din context versurile eminesciene – „Unde voi găsi cuvântul / Ce exprimă adevărul?” – le putem transfera asupra unui reper definitoriu privind biblioteca. Aici, în acest spațiu creativ și meditativ totodată, găsești prin cuvântul scris răspunsul la fascinante căutări, la obsedante semne de întrebare, la eterna confruntare a omului cu timpul.

Biblioteca este o dimensiune a existenței, este un spațiu ocrotitor din punct de vedere spiritual, valoric, științific-cultural. Lumea cărților îți oferă sensul plenitudinii intelectuale, prin intensitatea informațiilor, prin relațiile asociative documentare.

Preocupările mele s-au bazat pe oferta generoasă a acestei instituții-pilon de istorie și știință. Doresc Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” stabilitate, modernitate, prestigiu, aceeași cotă înaltă de profesionalism și de afirmare în ecuația societății contemporane!

Dr. Constanța Călinescu

Printre primele imagini care îmi revin în amintire de la începutul activității mele în bibliotecă sunt unele care par poate incredibile acum, dar de care colegii sigur își amintesc: acele cozi care se formau înainte de începerea programului; era multă lume care venea să prindă un loc la bibliotecă, mulți elevi care aveau de făcut referate dar nu numai, erau cititori de toate vârstele. Rămăsese de pomină ziua când s-a rupt ușa de la intrare (era o zi de sâmbătă!) asaltată de publicul nerăbdător.

Sigur că nu de asta are nevoie un lăcaș de cultură, după cum nici lungile perioade în care interesul publicului pentru lectură scădea alarmant nu erau ceva normal. Cred că de fapt cei care au nevoie de lectură găsesc drumul spre ea, dar e drept că acest drum poate fi scurtat prin educație, prin părinți sau profesori care trimit copii într-un loc unde pot găsi și jocuri, însă cum pofta vine mâncând, probabil vor descoperi pe măsură ce cresc multe alte motive pentru a vizita biblioteca.

Îi doresc bibliotecii acum, la cea de a 80-a aniversare, acel public pe care îl merită dar și care o merită, după cum și celor care fac tradiția să meargă mai departe le doresc cât mai multe idei bune, dar și răbdare și, nu în ultimul rând, pasiune pentru ceea ce fac.

Octavia Crețu

Biblioteca pentru copii

Jorge Louis Borges mărturisea în cartea sa "Cărțile și noaptea" că întotdeauna și-a imaginat paradisul ca pe o imensă bibliotecă. Și dacă este să gândim așa, atunci, secțiunea destinată copiilor a unei biblioteci ar reprezenta un paradis pierdut, pentru că însăși copilăria este un paradis pierdut al vârstelor omului. Că ar putea fi așa îmi demonstrează aproape zilnic copiii dar și părinții care pășesc pentru prima oară în sala pentru copii a bibliotecii noastre. Copiii exclamă: "Uau, ce frumos e aici!", iar părinții intră de multe ori cu sfială, cu emoție, mărturisind că le aduce aminte de copilărie acest spațiu. De ce consider că această parte a bibliotecii este specială? În primul rând este o sală ceva mai caldă, mai primitoare, datorită expozițiilor permanente de pictură ale copiilor, pe care le găzduim aici, prin grija și cu dăruirea domnului profesor Viorel Lungu, a vitrinelor în care expunem noutățile editoriale și a jucăriilor pe care le avem în spațiul destinat celor mai mici utilizatori ai noștri. Pentru cine a crescut și s-a format aproape de bibliotecă, mirosul specific al cărților, fie al celor vechi, cu foaia îngălbenită, fie al celor noi, abia așezate în raft, este unul fascinant și îmbietor. Acest spațiu este un refugiu; pentru cei mici un refugiu într-o lume ireală, a basmului, a poeziei, dar și într-o lume a dinozaurilor, a cavalerilor, dar și a prințeselor, iar pentru părinți reprezintă o evadare pentru scurt timp din realitatea "oamenilor mari". De multe ori, mamicile descoperă în rafturi cărți ale copilăriei lor și sunt atât de încântate că pot citi și copiii lor aceleași cărți, chiar aceleași ediții.

Copiii însă sunt atrași numai de cărțile noi, frumos ilustrate, în ediții îngrijite și bine păstrate. Basmele au pierdut ușor teren în competiția cu enciclopediile.

Mai sunt atrași copiii și adolescenții de lectură? Și da și nu, așa spune.

Da, sunt atrași cei care au fost educați să citească. Sunt, și nu puține, familii care vin la bibliotecă frecvent; copiii – la secția pentru copii, părinții la cea pentru adulți. Nu de puține ori, părinții negociază cu cei mici pentru a împrumuta pe fișa lor unele cărți pe care le găsește la secțiunea destinată copiilor, pentru că aici se găsesc nu numai cărți destinate copiilor, ci și celor mari. În special mamicile, atunci când vin să împrumute pentru copiii lor cărți din bibliografia școlară, cer și o carte, două pentru ele.

Nu, nu sunt atrași spre lectură cei care nu au avut acces la carte de mici, nici prin intermediul părinților, nici prin cel al grădiniței sau școlii.

Foarte important rol în formarea copilului îl are, pe lângă părinți, grădinița. Parteneriatele pe care biblioteca le încheie anual cu un mare număr de grădinițe, demonstrează

toțmai faptul că educatoarele consideră important ca preșcolarul să intre în contact și să se familiarizeze cu spațiul bibliotecii, cu cartea, cu sistemul de lectură și împrumut, înainte de a intra la școală. Activitățile pe care le desfășurăm în colaborare cu grădinițele, vizitele la bibliotecă, lecturarea de basme, vizionarea de CD-uri cu filme după povești, de desene animate, nu fac altceva decât să le dezvolte imaginația copiilor, să le trezească curiozitatea de a afla mai mult, de a li se citi mai mult, de a cunoaște cât mai mult.

O altă categorie de utilizatori ai secțiunii pentru copii a bibliotecii o reprezintă liceenii, care nu au avut contact cu biblioteca până în momentul în care, la liceu fiind, și se cer teme de sinteză, de analiză, ce necesită studiu la sală, consultarea de tratate de critică literară, de dicționare, istorii ale literaturii sau enciclopedii. Aceștia sunt o categorie aparte de utilizatori, ce se evidențiază printr-o dezorientare totală. Colindă holurile bibliotecii, fără scop aparent, sunt reținuți, le este jenă să ceară relații și ajung la sala pentru copii, pentru că li se pare că este locul ce li se adresează. Nu știu să caute într-un catalog, nu știu să se orienteze la raft, dar au candoarea și proștețimea specifice vârstei. Și mai ales, temele cu care vin, pentru care trebuie să studieze, trezesc profesorul de limba română din mine și îi ajut cu mare plăcere. Bineînțeles că ei nu vin cu nici o bibliografie, nu au habar de ce anume ar putea consulta, singura lor certitudine fiind aceea că trebuie să plece cu tema realizată.

Din 1970 până în 2010, biblioteca pentru copii a avut și o sală de lectură destinată copiilor și adolescenților. Din 2010 aceasta nu mai există. Secția de împrumut pentru copii are însă un spațiu destinat studiului la sală, având și un fond propriu de carte cu statut de

consultare, specific școlărilor și liceenilor. Aici vin aproape zilnic liceeni care lucrează individual sau pe echipe la proiectele ce le au de realizat pentru școală.

Secția pentru copii a bibliotecii din Constanța a fost înființată în 1953, în casa Bănescu din bd. Tomis 110, deservită de un singur bibliotecar (ca și acum, de altfel). Cu vremea, personalul a fost suplimentat. De-a lungul anilor și-au desfășurat activitatea în cadrul secției: Mariana Caliopei, Ligia Hristea, Sanda Ghinea, Eleonora Sima, Julieta Badea, Ana Răducanu, etc.

În anul 1970, secția pentru copii este mutată în imobilul de pe bd. Ferdinand nr. 26, unde mai funcționase. Aici pereții au fost decorați cu imagini și personaje din basmele românești de către elevii și profesorii Liceului de Artă. Spațiul a fost compartimentat în: depozit, sală de lectură și sală de împrumut. Se ocupă de activitățile cu copiii: Verona Filipescu, Gabriela Dăian, Menabit Nureșan, Manea Maria, Eleonora Ioil.

În 1980, biblioteca centrală se mută în Palatul Episcopiei, imobilul din bd. Ferdinand rămâne la dispoziția secției împrumut adulți (parterul) și secției pentru copii (etajul 1). Spațiul bibliotecii pentru copii a fost repartizat astfel: fosta sală pentru adulți devine împrumut la domiciliu; fosta sală a cataloagelor a devenit, prin compartimentare, sala de lectură pentru copii, dotată cu 14 mese (28 de locuri), pentru utilizatori, un mic depozit anexă și un hol pentru cataloage și expoziții. Tot aici a fost amenajată sala de audiții și proiecții (o premieră pentru biblioteca pentru copii), cu 10 locuri pentru audiții la căști și 30 de locuri pentru audiții colective. Întreaga secție a fost dotată cu mobilier pe comandă, de dimensiuni mici, confortabile pentru copii, care va fi transferat, în parte, la actualul sediu din str. Mircea, pe care de altfel îl folosim și astăzi. La echipa de bibliotecari existentă, se alătură Mioara Frățilă, Emilia Bibu, Eugenia Marinescu, Laura Cojocaru.

În 1998 biblioteca pentru copii se mută în actualul sediu, din str. Mircea, unde avea la dispoziție un spațiu modern, dispus în trei săli: sala de împrumut, sala de lectură pentru copii și tineret (31 de locuri), sala de audiții și proiecții.

În 2010 biblioteca pentru copii se restrânge, atât ca spațiu, cât și ca și personal. De atunci sala de împrumut găzduiește și 6 locuri pentru consultarea materialelor și un calculator unde copiii au acces la internet, pot redacta materialele, dar și viziona, individual sau colectiv, filme, desene animate, basme, enciclopedii virtuale.

(continuare în pag. 6)

(continuare din pag. 5)

În anul 2000, când am venit în bibliotecă, secția pentru copii avea o echipă de bibliotecari formată și specializată pe diferite activități. Sala de lectură era deservită de Viorica Onisiu, Gabriela Dăian, Iulia Dima și Marieta Vasile; sala de împrumut de Nureșan Menabit, Mihaela Neagu, Mădălina Nae, Silvia Mina, iar sala de proiecții și audiții de Laura Cojocaru și Monica Dănulescu.

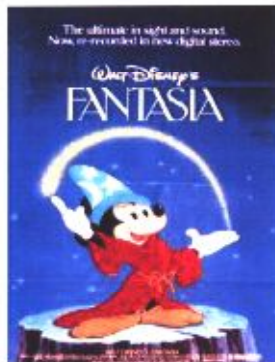
Tot ce am învățat despre munca de bibliotecar, de la așezarea cărților la raft, prelucrarea noutăților, pregătirea cărților pentru legătorie, situații zilnice, lunare, situația restanțierilor, dar și căutarea materialelor necesare utilizatorilor, datorz exclusiv doamnei Nuri (Nureșan Menabit) cu care am lucrat până a ieșit la pensie. M-a învățat și cum să repar o carte ce nu necesită neapărat legare, să așez cărțile atât biblioteconomic, cât și ușor de accesat de către cei mai mici utilizatori.

Doamna Nora (Eleonora Ioil), șef secție copii m-a învățat tot ce știu despre activitățile desfășurate cu copiii, despre vizitele preșcolarelor și școlarelor la bibliotecă, despre parteneriatele pe care secția pentru copii le-a avut și le are dintotdeauna cu grădinițele și școlile.

Rolul secției pentru copii a unei biblioteci este cu totul special, pentru că bibliotecarul care lucrează aici este cel ce modelează în primul rând utilizatorul. Copilul care vine pentru prima oară la bibliotecă, intră în contact cu secțiunea destinată lui, iar dacă acest contact nu este unul plăcut, stimulat și incitant, atunci viitorul adolescent și apoi adult nu va păși decât dacă este obligat într-o bibliotecă.

Fiecare compartiment al bibliotecii are, de fapt, particularitatea sa. De aceea este foarte important ca oamenii care lucrează în aceste compartimente să realizeze totul cu dăruire, cu suflet, pentru că o bibliotecă nu este o instituție oarecare, ci, alături de alte instituții de cultură, are rolul ei, foarte important, în modelarea sufletului uman.

Diana Codreanu

Noaptea bibliotecilor

Sâmbătă, 1 octombrie 2011 a avut loc prima ediție a evenimentului de anvergură națională "Noaptea bibliotecilor". Biblioteca Județeană "Ioan N. Roman" a onorat cu o paletă largă de acțiuni și un program foarte variat această primă încercare de atragere a membrilor comunității către serviciile bibliotecii publice, prin acțiuni inedite: teatru de păpuși, proiecții de film, concert de muzică clasică, moment teatral, expoziții dedicate istoriei scrisului și cărții, atelier de legătorie manuală. Vizitatorii au primit cadou câte o carte la plecare, lăsând în schimb impresii despre acest eveniment.

Este un lăcaș cald care îți acaparează sufletul, unde oricând te simți bine, unde întâlnești oameni amabili, calzi, plini de profesionalism. Mulțumim că sunteți aici pentru noi! - Ing. Sandu V., absolvent curs Biblionet seniori

Biblioteca Județeană a fost un loc ce a crescut odată cu mine, un loc plin de căldură și de oameni minunați. Este a doua mea casă. - Andreea

Mulțumim pentru această seară minunată. Iubim această bibliotecă și ne rugăm să existe în continuare. - Alina Bădică

O seară în patru la bibliotecă, ca într-un mare muzeu... Am venit zilnic... - Fam. Tușlea

O inițiativă minunată! La cât mai multe ediții! - Mirela Stângă - Telegraf

Este una dintre cele mai frumoase biblioteci din țară. Este minunat ce ați făcut cu această clădire. Nu credeam că o să plec cu o impresie așa bună dintr-o bibliotecă din România! - Cornea Cosmin Andrei

De apreciat eforturile bibliotecii ținând cont de resursele financiare reduse și interesul scăzut al oamenilor. O seară interesantă! - Andreea D.

Consider meritoriu efortul inimosului colectiv al bibliotecii. Foarte interesant totul, comori adevărate de cultură. Deosebită inițiativa cu inițierea pensionarilor în calculator. Felicitări pentru cele două formatoare și pentru dl. Pleșoianu care au creat o oază pentru vârsta a 3-a! - Ing. Carmen Necula

O seară frumoasă, o introducere superbă în minunata lume a cărților... Dincolo de cuvinte rămân impresii și amintirile unei experiențe complexe. Am reveni oricând cu mare drag! - Steliana și Vlad

Fapt de Dimineață

Strânse una-ntr-alta cărți vechi și cărți noi stau verticale pe etajere lungi, suprapuse e zece și douăzeci îmi plimb buricele degetelor pe cotoarele lor colorate precum, odinioară, nuauna pe scândurile vâruite ale gardurilor uliței mele viețile hunicilor sunt împachetate în paginile astea galbene din marginea unei polițe scot II 10350 și-i deschid evantaiul prăfuit:

„Acest lapte nu se mai be, și cum a zis, l-a și aruncat pe furiș, undeva, și pe loc s-a făcut că doarme dus.”

doamna Marcela trece cu un teanc de cărți și îl depune cu un icnet în cubul argintiu al liftului apasă butonul pentru sălile de lectură doar după ce lovește iute ușile împreunate, ca și cum ar lipi timbrul pe o scrisoare mult așteptată aliniată, înalte, rafturile sunt piese de domino gata să primească bobârnacul care să le prăbușească voios dar să nu ne facem probleme pentru carte, "Keep cool, everything is OK", spune Umberto Eco

pot să fiu orice aici, zic, și iau morga severă a sultanului Shahryar pun mâna lunetă la ochi căutând spuma improșcată de o balenă albă îmi dreg glasul să spun și eu tare: "erau stelute, erau stelute..."

pot să fiu hidalgo, prinț, arhanghel murdar de funingine, motan negru (și uriaș), virgulă, liniuță de pauză, puncte-puncte

așez cartea la locul ei atent ca un ebenist peticul de fildeş în corpul scriinului liftul sosește înapoi, gol și turbulent ca un animal hămesit pe tranșa lată a unui volum de topografie trupul uscat al unui fluture de noapte "fir foarte subțire, dar pur, din energia infinită a lumii"

irizațiile de betcală încă vizibile pe aripile lui franjurale

biblioteca e un spargheț printre sloiurile uitării doldora de păpuși de hârtie, lipici și carton cărora viață așteaptă să le dea greierii spiriduși în sălile de lectură îmi plimb tremurat degetele pe lângă cotoarele cărților, ca un pianist pe deasupra clapelor pianului, de teamă să nu fie auzit de câinii războiului

Ionel Alexe

„Printre diferitele mituri moderne, aş plasa utopia la loc de cinste...”

Boutros Boutros-Ghali (născut la Cairo în 1922) a fost, între 1992 și 1996, secretar al Organizației Națiunilor Unite. Diplomat, fost vice-prim ministru egiptean, însărcinat cu afaceri externe, jurist, doctor în drept internațional la Universitatea din Paris din 1949, universitar și autor a numeroase lucrări, Boutros-Ghali are o vastă experiență în domeniul afacerilor internaționale.

Interlocutorul său, **Constantin von Barloewen** (născut la Buenos Aires în 1952), fost profesor de antropologie la Karlsruhe, este membru al Consiliului Științific pentru studii internaționale din Universitatea Harvard și coordonator academic pentru dialog între culturi și civilizații în cadrul Fundației Chateau-Neuhardenberg din Berlin. Prin interviurile sale, reunite în 2007 sub titlul Cartea cunoașterii, el se apropie de ideea unei „biblioteci interculturale” centrate pe întrebările fundamentale ale situației intelectuale a vremii noastre.

Ce sens îmbracă astăzi conceptul de libertate?

Cred că trebuie să ne ferim de orice abordare eurocentristă a libertății, deoarece spiritul european e mai ales atașat de libertatea de a călători și de a desfășura activități politice. Trebuie să ne întoarcem la fundamente. Fundamentul libertății înseamnă certitudinea de a primi două mii de calorii pe zi, de a avea un acoperiș și un loc de muncă. Fără aceste elemente esențiale, libertatea n-are niciun sens. Când vorbim despre libertate, rar luăm în considerație faptul că o treime din populația lumii nu dispune de o cantitate minimă de hrană, că un miliard de indivizi sunt analfabeți, ceea ce-i privează de orice libertate de conștiință, în mod deosebit cea de a citi.

Demnitatea umană trebuie oare concepută într-un singur fel în lumea întreagă, sau se pot imagina diferite forme de demnitate în funcție de tradiții, de culturi și de religii – demnitatea ca rațiune antropologică de a fi pentru drepturile omului.

Demnitatea este un cuvânt foarte întrebuițat în țările din Lumea a Treia și mai ales în cea parte a lumii din care

provin. În arabă, la demnitate se spune *karama*, iar acest cuvânt desemnează una din noțiunile cele mai importante din lumea arabă, exact în țările în care minimul de hrană și de securitate nu este asigurat. Acest minim de demnitate trebuie să se aplice lumii întregi, înainte chiar de a considera variațiile formale ale acestuia.

Fundamentalismele actuale, naționalismele seculare și religioase în întreaga lor complexitate, nu sunt oare o formă de antimodernism?

Trebuie subliniat că nu există un singur fundamentalism, ci mai multe: hindus, creștin, evreiesc, musulman. Fiecare din aceste fundamentalisme se bazează pe refuzul de a-l cunoaște pe celălalt, străinul; aceasta este trăsătura lor comună. Într-un sens, e o întoarcere în sat. Numesc acest lucru dialectica satelitelui și a satului. Confrontat cu problemele globalizării, individul obișnuit se simte în nesiguranță. Când deschide televizorul și vede imaginile unui genocid din Ruanda, apoi cele din asediul orașului Saraievo, se simte în nesiguranță și nu-și dorește decât să se întoarcă la el în sat, la fundamente, la familie, la religie. El nutrește de asemenea o frică elementară de tot ce e străin, sau de tot ce nu aparține satului său. Acest reflex ia forme diverse în fiecare țară, și se cristalizează mai ales într-un sentiment reactiv de superioritate. În același timp, fundamentalismele au complexitatea lor proprie, întrețin miturile lor particulare. În Franța, îl aveți pe Le Pen. În Statele Unite, Ku Klux Klan-ul, dar și majoritatea membrilor Congresului, care nu ies niciodată din statul lor. În țările din Lumea a Treia, acești fundamentalisti vor adopta într-adevăr o atitudine anti-occidentală.

Rămâne vreo șansă de a vedea, în acest secol nou, inițierea unui dialog între culturi și religii, o identitate transculturală a civilizației mondiale care corespunde „multiversului” de culturi și religii, „polilogului” culturilor?

Particip la numeroase schimburi de acest ordin, și se desfășoară reale eforturi în diverse părți ale lumii pentru a încuraja aceste tentative. Dar suntem încă departe de un veritabil dialog. Suntem încă

într-o fază de renaștere a fundamentalismelor și a ideilor arhaice.

Democrațiile sunt cu adevărat democrații, nu în sensul formal și politic al termenului, ci în sensul unui sistem ce oferă răspunsuri reale la tendințele civilizației tehnice?

Cred că democrația este în primejdie, din cauza globalizării, sau mai degrabă a globalizărilor – deoarece ne-am confruntat cu mai multe forme ale acestui fenomen: globalizare financiară, a comunicațiilor, a terorismului, a drogurilor, a maladiilor. Fiecare tip de globalizare are viteza sa proprie și specificitatea sa, și va conduce la probleme globale care nu vor putea fi rezolvate de un singur stat, și nici măcar de două. Avem deci nevoie de un forum internațional, poate Națiunile Unite, Fondul Monetar Internațional sau Banca Mondială.

Pentru moment, aceste probleme nu sunt tratate în mod democratic. Cei însărcinați cu rezolvarea lor nu sunt în poziția de-a da socoteală despre acestea. Aici este contradicția fundamentală. La nivel național, încurajăm democrația, creăm departamente în cadrul Națiunilor Unite, organizații non-guvernamentale care susțin democrația acompaniind procedurile electorale, subvenționând partidele, îndemnând la o exercitare rezonabilă a puterii, protejând drepturile omului. Dar la scară internațională democrația nu există. Deci, cu excepția creării unei democrații globale deasupra sau alături de democrațiile naționale, democrația reală, cea națională, va rămâne în primejdie. De ce? Deoarece, cu cât o problemă este mai globală, cu atât rolul statului-națiune își pierde din importanță, până la pierderea utilității democrației naționale. Cum se poate rezolva această contradicție fundamentală? Avem 185 de țări, pe care le stimulăm să promoveze democrația în interiorul frontierelor lor, dar problemele globale există și sunt rezolvate în mod nedemocratic.

Iată că de aproape cinci secole civilizația occidentală se răspândește în restul lumii. Astăzi, tehnologia occidentală s-a impus în fața unor țări care nu au mijloacele de a concura cu aceasta. Difuzarea economiei de piață a

(continuare în pag. 8)

(continuare din pag. 7)

dobândit o dimensiune suplimentară după căderea imperiului sovietic și liberalizarea din ce în ce mai mare a pieței mondiale. Aceste tendințe periclitează cumva tradițiile latino-americane, chinezești sau islamice?

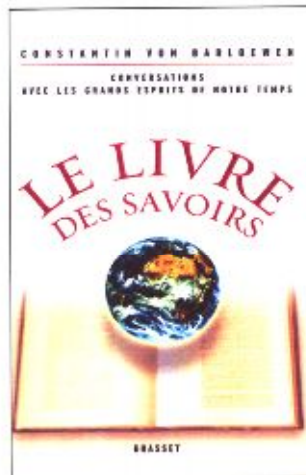
Cred că tehnologia poate fi dobândită de toate națiunile, și că nu e monopolul unui singur popor. Constat și existența unei reacții: apar noi organizații pentru apărarea diversității culturale, care e la fel de importantă ca biodiversitatea. Dacă tot apărăm supraviețuirea tigrilor din Bengal, de ce oare n-am apăra o cultură sau o civilizație?

E această diversitate culturală amenințată de omogenizarea tehnologică, mai ales prin media tehnologice și fluxurile de capital a căror mobilitate speculativă a devenit aproape instantanee, alături de o absență a responsabilității colective, în sensul formulat de John Kenneth Galbraith și Joseph Stiglitz (laureat al premiului Nobel pentru economie în 2001 – n. t.), față de globalizare?

Mai întâi, cred că există o foarte importantă diversitate a limbilor, religiilor și tradițiilor, și nu mă tem de o pierdere a diversității culturale. Cred, în plus, că în următorii zece sau cincisprezece ani vom asista la apariția unor noi aparate, mai ales calculatoare, care vor fi capabile să efectueze traduceri. Aceste mașinării ce vor permite traducerea instantanee vor conserva diversitatea lingvistică a lumii întregi. La fel va opera și dialectica satului și a satelitului. Globalizarea va îndemna la conservarea limbilor. Țări vechi suportă mișcări de secesiune când anumite regiuni își doresc independența. Acest lucru demonstrează că atracția satului, apărarea dialectului, a limbii și a tradiției, sunt legate de globalizare.

Ce oameni de stat au marcat secolul XX?

Aș menționa înainte de toate și fără nicio ezitare numele lui Nelson Mandela. Acest om a fost capabil de a instituționaliza iertarea creând în același timp condițiile reconcilierii. În ultimele trei decenii m-am angajat în lupta pentru eradicarea regimului de *apartheid*, și eram convins că vor fi necesari alți ani, cu prețul unei teribile confruntări și al unui război civil. Ori, totul s-a petrecut într-un mod foarte calm, grație generozității, imaginației și curajului lui Nelson Mandela. Apoi, în Europa, în pofida celor trei războaie, 1870, 1914, 1939, Franța și Germania, grație șefilor lor de stat, de Gaulle și Adenauer, au știut să promoveze nu doar reconcilierea, dar și instituționalizarea păcii între cele două țări. Aceeași constatare se aplică și președinților Sadate și Begin. În cele din urmă, și coborând mai mult în veac, l-aș numi pe Gandhi.

Sărăcia și demnitatea se împacă diferit în funcție de acea parte a lumii în care se află?

În tradiția catolică, sărăcia asigură intrarea în paradis. Bogăția va face paradisul mai puțin accesibil. Reiau aici criteriul meu de definiție a sărăciei. A

dispune zilnic de două mii de calorii, de un acoperiș, de cele necesare pentru a ieși din iarnă, e un minimum care ar trebui să constituie un criteriu aplicabil pretutindeni în lume, și care depinde de posibilitatea de a avea un loc de muncă.

Cât despre a stabili dacă e mai greu să fii sărac într-o țară bogată decât într-o țară săracă, aș răspunde inversând datele problemei: e mai greu pentru bogați să trăiască printre săraci decât pentru săraci să-și ducă traiul printre bogați.

Estimați că principiile economiei de piață, așa cum le-a formulat Adam Smith și moștenitorii săi, ar putea servi drept soclu forțelor democratice? Chiar poate piața să regleze finanțele?

Am participat cu câțiva ani în urmă la o întrunire în Africa de Sud cu conducătorii FMI, și i-am prevenit că economia de piață n-ar putea rezolva problemele țărilor sărace din Lumea a Treia. Nicio investiție nu se va face în acele țări fără un minim de infrastructură, fără o rețea telefonică, fără electricitate, fără o rețea rutieră sau o bună administrație judiciară.

Competiția economică trebuie deci echilibrată de solidaritate, atât solidaritatea cu țările cele mai sărace, cât și solidaritatea cu populațiile marginalizate din țările bogate. Sunt cele două tipuri de sărăcie, cea a țărilor de la marginea țărilor bogate, și cea a oamenilor de la marginea societăților bogate.

Traducere de Mădălin Roșioru, din Constantin von Barloewen, *LE LIVRE DES SAVOIRS / Conversations avec les grands esprits de notre temps*, Grasset, Paris, 2007.

(continuare în numărul viitor)

BIBLION

ISSN 1221 - 8855

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
"IOAN N. ROMAN" CONSTANȚA